

818N10:1

HOME

ΠΑΙΚΤΗΣ

GUEST

ΘΕΟΙ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ

THE STRIKER

Ο ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΣ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΜΕ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΩΛΗΘΕΝΤΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ANA HUANG

ΚΑΛΩΔΑΡΙΩΣ

PLAYLIST

- ♥ **So High School**
Taylor Swift
- ♥ **Applause**
Lady Gaga
- ♥ **Smooth Operator**
Sade
- ♥ **London Boy**
Taylor Swift
- ♥ **Who Do You Think You Are**
Spice Girls
- ♥ **Piece of Me**
Britney Spears
- ♥ **Paparazzi**
Lady Gaga
- ♥ **Delicate**
Taylor Swift
- ♥ **Can't Get You Out of My Head**
Glimmer of Blooms
- ♥ **It's Gonna Be Me**
*NSYNC
- ♥ **Into You**
Ariana Grande
- ♥ **Love Letter to Japan**
The Bird and the Bee

Unstoppable

Sia

Iris

The Goo Goo Dolls

Let Me Down Slowly

Alec Benjamin

Sweet Caroline

Neil Diamond

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Αυτό το μυθιστόρημα περιλαμβάνει ερωτικές σκηνές, τολμηρό λεξιλόγιο και θίγει θέματα που ίσως θεωρηθούν ευαίσθητα από κάποιους αναγνώστες ή αναγνώστριες.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Μερικές λεπτομέρειες σχετικά με το πρόγραμμα της Πρέμιερ Λιγκ έχουν τροποποιηθεί για να εξυπηρετηθεί η αφήγηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΣΕΡ

ΣΥΝΗΘΩΣ ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΓΧΟΣ ΑΠΟΔΟΣΗΣ, ΑΛΛΑ ΤΙΠΟΤΑ δεν μπορεί να σε φέρει στα άκρα όσο εβδομήντα χιλιάδες τύποι που σε παρακολουθούν.

Ιδρώτας έτρεχε στα μάτια μου την ώρα που μου έριξε πάσα ο αριστερός εξτρέμ. Το πλήθος είχε φτάσει σε παροξυσμό και ένα ελάχιστο τσίμπημα τρόμου γλίστρησε στα σωθικά μου.

Συνήθως ο ενθουσιασμός των οπαδών μας με ζωντάνευε. Στο κάτω κάτω, είχα ονειρευτεί τέτοιες στιγμές μεγαλώνοντας. Να παίζω σε ένα επαγγελματικό γήπεδο, να ακούω χιλιάδες να τραγουδούν το όνομά μου, να είμαι εγώ αυτός που θα οδηγούσε την ομάδα στη δόξα.

Κάτι τέτοιες στιγμές σήμαιναν ότι τα είχα καταφέρει και είχα αποδείξει στους επικριτές μου ότι έκαναν λάθος – κάτι που είχε ήδη συμβεί πολλές φορές.

Στο κάτω κάτω, γαμώτο, ήμουν ο Άσερ Ντόνοβαν.

Όμως, σήμερα, στο τελευταίο λεπτό του τελευταίου αγώνα της σεζόν της Πρέμιερ Λιγκ, ένιωθα ότι ήμουν απλώς ο Άσερ, η καινούργια και πιο αμφιλεγόμενη μεταγραφή της Μπλάκασλ.

Ήταν η πρώτη σεζόν με την ομάδα, το παιχνίδι ήταν ισοπαλία και βρισκόμασταν στη δεύτερη θέση στην κατάταξη μετά τη Χόλτσεστερ.

Χρειαζόμασταν τη νίκη, να πάρουμε το τρόπαιο σπίτι μας, αλλά ως τώρα ο αγώνας ήταν μια καταστροφή.

Ένα κλέψιμο της μπάλας, ένα χαμένο πέναλτι. Ήμασταν αλλού για αλλού. Σχεδόν έβλεπα τη νίκη να μου γλιστράει από τα πόδια.

Ο εκνευρισμός μου μεγάλωνε καθώς πάσχιζα να προσπεράσω με μανούβρες τους αμυντικούς της Χόλτσεστερ. Μπότοι, Λάιλ, Κάνου – ήξερα τα κόλπα τους καλά, αλλά κι εκείνοι ήξεραν τα δικά μου.

Αυτό είναι πρόβλημα όταν παίζεις ενάντια στην παλιά σου ομάδα· δεν έχεις πού να κρυφτείς.

Χωρίς διέξοδο, πάσαρα σ' έναν φόργουορντ και προσπάθησα να αγνοήσω τον χρόνο που περνούσε.

Σαράντα δεύτερα.

Τριάντα εννέα.

Τριάντα οκτώ.

Η μπάλα αναπήδησε ανάμεσα στους παίκτες ώσπου, σε μια στιγμή καλής και κακής τύχης, ο Βίνσεντ την πήρε στην κατοχή του μέσω αντεπίθεσης.

Τα ζήτω χαμήλωσαν σε κάτι που έμοιαζε με σιγανό βρυχηθμό κάτω από το βάρος της προσμονής.

Δεκαεπτά.

Δεκάξι.

Δεκαπέντε.

Ήμουν στην τέλεια θέση για να πάρω πάσα. Είχα καθαρό σημείο βολής για να βάλω γκολ, αλλά έβλεπα τον Βίνσεντ να αναζητάει κάποιον με το βλέμμα του στο γήπεδο, οποιονδήποτε άλλον για να πασάρει.

Οι παλμοί μου σφυροκοπούσαν στον ίδιο ρυθμό με τους χτύπους του ρολογιού.

Έλα, μπάσταρδε.

Δεν υπήρχε κανένας άλλος. Ήμουν ο μόνος παίκτης στην ομάδα μας που είχε πιθανότητες να σκοράρει εκείνη τη στιγμή. Ο Βίνσεντ πρέπει να κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα γιατί με ένα εμφανές σφίξιμο στο πιγούνι του κλότσησε την μπάλα προς το μέρος μου.

Ο ενθουσιασμός του πλήθους εντάθηκε, αλλά ήταν πολύ αργά.

Τα πολύτιμα δευτερόλεπτα που ο Βίνσεντ δίστασε έδωσαν στη Χόλτσεστερ την ευκαιρία. Έκλειψαν την μπάλα πριν προλάβει να φτάσει τα πόδια μου.

Ένα συλλογικό μουγκρητό ήχησε στο γήπεδο.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου για να διώξω τον ιδρώτα και προσπάθησα να συγκεντρωθώ, αλλά τα βλέμματα όλο χλευασμό της παλιάς μου ομάδας και η λάμψη από τα έντονα φώτα με αποπροσανατόλισαν με έναν τρόπο που δεν είχα ξανανιώσει μετά από εκείνο το παιχνίδι τόσο καιρό πριν.

Πέντε.

Η απόπειρα να κλέψω την μπάλα απέτυχε.

Τέσσερα.

Αναλαμπές από τα πρωτοσέλιδα και από στιγμιότυπα στην τηλεόραση θόλωναν το μυαλό μου. *Προδότη. Ιούδα. Πουλημένε.* Άξιζα τη μεταγραφή των διακοσίων πενήντα εκατομμυρίων λιρών ή μήπως ήμουν το πιο ακριβό λάθος στην ιστορία της Πρέμιερ Λιγκ;

Τρία.

Από θαύμα, πήρα την μπάλα για μια δεύτερη απόπειρα.

Δύο.

Δεν είχα χρόνο να σκεφτώ.

Ένα.

Κλότσησα.

Η μπάλα κινήθηκε εκτός γηπέδου την ίδια στιγμή που ακούστηκε το σφύριγμα λήξης· όλοι στο γήπεδο ήταν τόσο

σιωπηλοί, που μπορούσα να ακούσω το αίμα μου να τρέχει στις φλέβες μου.

Γύρω μου, η ομάδα μου στεκόταν αποσβολωμένη, ενώ οι παίκτες της Χόλτσεστερ χοροπηδούσαν και κραύγαζαν από τη χαρά τους.

Όλα είχαν τελειώσει.

Είχαμε χάσει.

Η πρώτη μου σεζόν με την Μπλάκασλ –όπου όλοι περίμεναν ότι θα έφερνα πίσω το τρόπαιο– είχε τελειώσει και είχαμε χάσει.

Τριγύρω μου ακουγόταν πιχτός θόρυβος και κίνηση. Μόλις που ένιωθα τον πόνο στους μυς μου ή τα χτυπήματα παρηγοριάς από τους συμπαίκτες μου στην πλάτη μου.

Δεν ένιωθα σχεδόν τίποτα.

Κανείς δεν μιλούσε στην επιστροφή στα αποδυτήρια, αλλά ο τρόμος ήταν χειροπιαστός.

Χειρότερο από το να χάνεις έναν αγώνα ήταν να αντιμετωπίζεις τον προπονητή και δεν προλάβαμε να καθίσουμε πριν ξεσπάσει.

Ο Φρανκ Άρμστρονγκ ήταν θρύλος στον κόσμο του ποδοσφαίρου. Όταν έπαιζε, τη δεκαετία του ενενήντα, ήταν διάσημος για τα τριπλά γκολ σε πολλούς αγώνες· ως προπονητής ήταν διάσημος για την καινοτόμα προσέγγισή του σε σχέση με την ηγεσία της ομάδας και την ευερεθιστότητά του, την οποία και επέδειξε με το να μας τα χώσει.

«Με αυτά τα στάνταρντ παίζετε;» απαίτησε να μάθει. «Με αυτά τα γαμημένα στάνταρντ; Γιατί, ακούστε με καλά, δεν πλησιάζουν καν στο επίπεδο της Πρέμιερ Λιγκ. Είναι σκατά!»

Έλλειψη συγκέντρωσης, χάλια συνεργασία, καμία συνοχή – ανέφερε όλα τα ζητήματα που μας ταλαιπωρούσαν μετά τη μεταγραφή μου στα μέσα της σεζόν· και δεν χρειαζόταν να είναι κανείς ιδιοφυΐα για να καταλάβει γιατί.

Όσο μας κατσάδιαζε ο προπονητής, τα κεφάλια στρέφονταν ανάμεσα σ' εμένα και τον Βίνσεντ, που είχαμε πιάσει τις δύο άκρες της αίθουσας.

Από τη στιγμή που έγινα μέλος, η δυναμική της ομάδας είχε γαμηθεί. Κάπως αυτό ήταν μια φυσική συνέπεια της ενσωμάτωσης ενός νέου μέλους σε μια δεμένη ομάδα· αλλά κυρίως το πρόβλημα ήταν ότι εγώ, ο κορυφαίος σκόρερ του πρωταθλήματος, και ο Βίνσεντ, ο αμυντικός σταρ και αρχηγός της ομάδας, σχαινόμασταν ο ένας τον άλλον.

Παίζαμε σε διαφορετικές θέσεις, όμως ο ανταγωνισμός μας ήταν διαβόητος. Ήταν ο μόνος πραγματικός ανταγωνισμός που είχα να αντιμετωπίσω σε σχέση με τον Τύπο, το κύρος και τους σπόνσορες –που είναι όλα σημαντικά στον δικό μας κόσμο– αλλά η μεγαλύτερη πηγή της διαμάχης μας ήταν αυτό που είχε συμβεί στο τελευταίο Παγκόσμιο Κύπελλο.

Η βουτιά. Ο τοακωμός. Η κόκκινη κάρτα.

Προσπαθούσα να μην το σκέφτομαι. Αν το έκανα, θα του έριχνα μπουνιά στα μούτρα, και αμφέβαλλα ότι ο προπονητής θα το εκτιμούσε εν μέσω του παραληρήματός του περί συνεργασίας στην ομάδα.

«Ντιμπού! Ντόνοβαν!»

Μόλις άκουσα το όνομά μου γύρισα απότομα το κεφάλι μου. Ο Βίνσεντ έκανε το ίδιο.

Κατά τα φαινόμενα ο προπονητής είχε ολοκληρώσει την ομιλία του και η υπόλοιπη ομάδα απομακρυνόταν σιγά σιγά για να αλλάξει, ενώ εκείνος κοιτούσε εμάς τους δύο.

«Στο γραφείο μου. Τώρα».

Υπακούσαμε χωρίς να φέρουμε αντιρρήσεις. Δεν ήμασταν ηλίθιοι.

«Μαντεύετε γιατί κάλεσα εσάς τους δύο;» Με το που έκλεισε η πόρτα ο προπονητής συνέχισε με το δεύτερο μέρος του ξεσπάσμάτος του.

Με τον Βίνσεντ δεν βγάλαμε άχνα.

«Σας ρώτησα κάτι».

«Γιατί χάσαμε» είπα. Η λέξη χάσαμε έκανε το στομάχι μου να σφίγεται.

Όλοι σιχαίνονταν να χάνουν, αλλά η σημερινή ήττα με πονούσε ιδιαίτερα γιατί ήξερα ότι υπήρχαν άνθρωποι που υποστήριζαν ότι θα τα σκάτωνα στην Μπλάκασλ – ειδικότερα οι οπαδοί της Χόλτσεστερ, που με μισούσαν για τη μεταγραφή μου στον μεγαλύτερο αντίπαλό τους.

Είχα πολλούς επικριτές όσο μεγάλωνα –δασκάλους που θεωρούσαν ότι δεν θα πετύχαινα πουθενά, οπαδούς που πίστευαν ότι ήμουν διάττοντας αστέρας, δημοσιογράφους που έψαχναν για βρόμικες πτυχές της ζωής μου– και δεν άντεχα να αποδεικνύω στους επικριτές μου ότι είχαν δίκιο.

«Όχι. Όχι επειδή χάσαμε» απάντησε απότομα ο προπονητής. «Επειδή η υπόλοιπη ομάδα εσάς τους δύο θαυμάζει περισσότερο, αλλά αφήνετε την ηλίθια αντιπαλότητά σας να επηρεάσει το παιχνίδι. Και, το χειρότερο απ’ όλα, να επηρεάσει το ηθικό της ομάδας».

Το βλέμμα του μας έκανε να βουλιάξουμε κι άλλο στις καρέκλες μας.

«Το ήξερα ότι θα υπήρχε μια μεταβατική περίοδος, αλλά πίστευα ότι θα την ξεπερνούσατε και θα τα βρίσκατε μεταξύ σας γιατί είστε ενήλικες. Ωστόσο, μάλλον έχω να κάνω με παιδιά, γιατί φτάσαμε στο τέλος της αγωνιστικής περιόδου και δεν έχουμε να δείξουμε τίποτα εκτός από ένα σωρό λάθη που θα μπορούσαμε να έχουμε αποφύγει εύκολα αν μαθαίνατε πώς στο καλό να συνεργάζεστε!» Ο τόνος της φωνής του προπονητή υψωνόταν με κάθε λέξη ώσπου ήταν αρκετά δυνατή για να διαπεράσει τους τοίχους.

Το σιγανό κουβεντολόι από τα αποδυτήρια έσβησε. Από την ντροπή ένιωσα το πρόσωπό μου να κοκκινίζει.

Η απογοήτευση του προπονητή ήταν τόσο αβάσταχτη όσο η ήττα μας. Μεγαλώνοντας τον είχα θεοποιήσει και η ευκαιρία να δουλέψω μαζί του ήταν τεράστιος παράγοντας όταν υπέβαλα την αίτηση για μεταγραφή.

Δεν είχα φανταστεί ότι η πρώτη σεζόν μας θα τελείωνε μ' αυτόν τον τρόπο.

Ο Βίνσεντ άλλαξε θέση άβολα δίπλα μου. «Προπονητή, εγώ...»

«Καλύτερα να μη σε πιάσω στο στόμα μου» τον διέκοψε ο προπονητής. «Τι σκατά συνέβη τα τελευταία είκοσι δευτερόλεπτα; Ο Ντόνοβαν ήταν εκεί. Έπρεπε να του πασάρεις την καταραμένη την μπάλα όταν είχες την ευκαιρία. Όταν βλέπεις ένα άνοιγμα, πασάρεις. Είναι στα βασικά του ποδοσφαίρου!»

Το στόμα του Βίνσεντ σφίχτηκε. Δεν έλεγε αυτό που γνωρίζαμε όλοι: δεν είχε πασάρει αμέσως γιατί δεν ήθελε να σκοράρω το νικητήριο γκολ. Στα ΜΜΕ θα έπαιζαν αυτό το σουτ ξανά και ξανά, και εγώ θα έπαιρνα όλη τη δόξα. Ο Βίνσεντ δεν μπορούσε να το αντέξει αυτό.

Εγωιστής μαλάκας. Δεν κάθισα να σκεφτώ αν θα έκανα το ίδιο αν βρισκόμουν στη θέση του.

Το βλέμμα του προπονητή πρόδιδε ότι ήταν σε εγρήγορση. Ήταν προπονητής της ομάδας εδώ και καιρό και ήξερε ποια ήταν τα κίνητρα του Βίνσεντ χωρίς εκείνος να χρειαστεί να τα εκφράσει με λέξεις.

«Από τη στιγμή που θέλετε να συμπεριφέρεστε σαν παιδιά, θα σας συμπεριφερόμαι κι εγώ σαν παιδιά» είπε. «Κανονικά αφήνω τις προπονήσεις εκτός σεζόν στη διακριτική ευχέρεια του κάθε παίκτη. Αλλά αυτό το καλοκαίρι θα κάνετε και οι δύο συμπληρωματική προπόνηση στη Βασιλική Ακαδημία Μπαλέτου. Μαζί».

«Τι;»

Με τον Βίνσεντ ξεσπάσαμε ταυτόχρονα.

Το ένστικτο αυτοσυντήρησής μου δεν κατάφερε να υπερίσχυσει του σοκ μου στη διαταγή του προπονητή. Στις ομάδες δεν καθόριζαν ποτέ πώς θα περνούσαμε την περίοδο εκτός σελζόν. Οι παίκτες κάθε ομάδας προέρχονταν από όλες τις χώρες του κόσμου, κι αυτό σήμαινε ότι το καλοκαίρι είχαν την ευκαιρία να επιστρέψουν στα σπίτια τους, να δουν τις οικογένειές τους και να κάνουν προπόνηση όπως έκριναν σκόπιμο.

«Μίλησα ήδη με τη διευθύντρια της ακαδημίας. Συμφωνεί» είπε ο προπονητής. «Δεν είχα πει τίποτα ως τώρα γιατί ήθελα να δω αν εσείς οι δυο θα συνεργαζόσασταν στον τελευταίο αγώνα για να κερδίσουμε. Δεν τα καταφέρατε, οπότε θα κάνετε ιδιαίτερα μαθήματα με την ίδια δασκάλα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Είναι μια από τις καλύτερες και γνωρίζει καλά τι σημαίνει ποδόσφαιρο. Θα είστε σε καλά χέρια».

Δεν ήθελα να είμαι σε κανενός άλλου τα γαμημένα χέρια εκτός από τα δικά μου. Δεν είχα κάποιο πρόβλημα με το μπάλέτο. Αν και δεν είχα προπονηθεί ποτέ χρησιμοποιώντας τις τεχνικές του, γνώριζα παίκτες που το είχαν κάνει και έπλεκαν το εγκώμιο επειδή βελτίωσε την αντοχή, την ευελιξία και τις τεχνικές με την μπάλα.

Ωστόσο είχα ήδη σχεδιάσει το πρόγραμμα της προπόνησής μου. Δεν χρειαζόμουν κάποια ξένη να επέμβει και να μου πει τι να κάνω.

Ο Βίνσεντ ίσιωσε τη στάση του. Είχε χλωμιάσει. «Μη μου πεις ότι είναι η...»

«Η δασκάλα σας θα είναι η Σκάρλετ Ντιμπονά». Ο προπονητής χαμογέλασε ψεύτικα. «Ευχαριστώ».

Ντιμπονά; Δηλαδή...

«Η αδελφή του Βίνσεντ;» ξεστόμισα. «Αποκλείεται. Πρόκειται για σύγκρουση συμφερόντων».

Δεν είχα δει ούτε γνωρίσει την αδελφή του Βίνσεντ αν και τον είχα ακούσει να την αναφέρει. Είχαν στενή σχέση, για κακή μου τύχη. Δεν είχα ανάγκη τα αδέρφια Ντιμπονά να συνωμοτούν εναντίον μου.

«Δεν θέλω να κάνω προπόνηση με την αδελφή μου» είπε ο Βίνσεντ. «Δεν είναι... όχι».

«Το καλό της υπόθεσης είναι ότι δεν σας πέφτει λόγος». Ο τόνος της φωνής του προπονητή είχε πέσει ξανά σε φυσιολογικά επίπεδα, αν και δεν ήταν λιγότερο αιχμηρός. «Η διευθύντρια με διαβεβαίωσε ότι είναι το σωστό άτομο για τη δουλειά και ότι δεν θα αφήσει προσωπικές σχέσεις να την επηρεάσουν. Την πιστεύω. Αυτό σημαίνει ότι εσείς οι δύο θα προπονηθείτε με τη Σκάρλετ και θα το πάρετε στα σοβαρά. Και, κύριοι;» Μας κοίταξε με προειδοποιητικό ύφος. «Όταν θα επιστρέψετε, καλά θα κάνετε να με πείσετε ότι μπορείτε να συνεργαστείτε αντί να τσακώνεστε. Διαφορετικά θα μείνετε στον πάγκο. Χέστηκα αν είστε ο αρχηγός της ομάδας ή ο καλύτερος σκόρερ της ομάδας. Καταλάβετε;»

«Μάλιστα» ψελλίσαμε.

Ο προπονητής είχε πάρει τις αποφάσεις του. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε ή να πούμε κάτι για να ξεφύγουμε, κι αυτό σήμαινε ότι είχα κολλήσει με τα αδέρφια Ντιμπονά για όλο το γαμημένο καλοκαίρι.

Το πιγούνι μου σφίχτηκε.

Δεν ήξερα και πολλά πράγματα για τη Σκάρλετ Ντιμπονά, αλλά, δεδομένου ότι ήταν συγγενής του Βίνσεντ, ήξερα ένα πράγμα: δεν θα τη συμπαθούσα.

Καθόλου.

Είναι η μόνη γυναίκα που θέλει... Και η μόνη που δεν μπορεί να έχει.

Ο Άσερ Ντόνοβαν είναι ένας ζωντανός θρύλος, το αγαπημένο παιδί της Πρέμιερ Λιγκ, και αναμφίβολα ο καλύτερος ποδοσφαιριστής στον κόσμο.

Αλλά η ριψοκίνδυνη συμπεριφορά του και η πρόσφατη μεταγραφή του έχουν προκαλέσει αντιδράσεις.

Όταν η βεντέτα που έχει με τον πρώην αντίπαλο και τωρινό συμπαίκτη του τους κοστίζει το πρωτάθλημα, οι δυο τους θα αναγκαστούν να προπονηθούν μαζί κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού για να γεφυρώσουν τις διαφορές τους.

Ένα καλοκαίρι είναι, μπορεί να το αντέξει! Όσπου, ο Άσερ γνωρίζει την καινούρια του γυμνάστρια. Είναι όμορφη, ταλαντούχα και, όσο κι αν προσπαθεί, δεν μπορεί να τη βγάλει από το μυαλό του.

Το μόνο πρόβλημα; Είναι η αδερφή του μέχρι πρότινος αντιπάλου του, και «απαγορευμένη».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-726-5

9 789606 457265